

Predlog je vsem ugajal in v trenutku so zableščale na božičnem drevesu zlate zvezde - repatice.

Nato je bilo treba drevesce še okrasiti s slaščicami. »Kje pa naj vzamemo te?« Miklavž je že godrnjal v svojo dolgo, sivo brado: »Seveda, če bi jaz tudi na to ne mislil, bi drevesce ostalo prazno. Poglejte v moj koš, tam boste našli vse, kar potrebujete.«

Ko so angelčki privlekli koš v dvorano in ga obrnili, so se zakotalili po dvorani sami sladki in pisani sadeži iz paradiza.

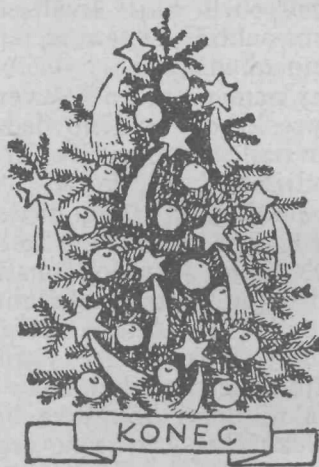
»Hitro, hitro končajte!« je zaklical sedaj sveti Peter pri vratih. »Jezušček je ravnokar pozvonil na velikih nebeških vratih!«

Angelčki so pohiteli z delom. Ker so imeli perotničke, so letali od veje do veje in kmalu je viselo na drevescu vse polno pestrobarvnih sadežev iz paradiza.

Ko je bilo vse končano, so bili vsi v dvorani strašansko navdušeni nad to krasoto: tako lepega božičnega drevesca še nikdar ni bilo na zemlji niti v nebesih.

»Ali misliš, da bo Jezušček zelo vesel?« so spraševali angelčki svetega Petra. Ta jim pa ni mogel več odgovoriti, zakaj že je prihajal v dvorano Jezušček s svojim angelškim spremstvom.

Če je bil zelo vesel, presenečen? Kaj bi ne bil? Saj je tudi on otrok, kakor vi. In tudi njegovo srcece je — kakor vaše — dovezetno za vse dobro in lepo.

MAŠČEVANJE BOŽIČNIH DREVESC

Nekemu trdosrčnemu in skopemu posestniku na Ježeli so vaški fantje v božičnem času prav pošteno zagodli. Občinski siromaki so prosili tega bogatega kmeta za dovoljenje, da bi smeli posekati v njegovem gozdu nekaj drobnih smrečic, ki bi jih uporabili doma za božična drevesca. Trdosrčni »ne« je bil odgovor in tudi svojemu gozdarju je skopuh zaukazal: »Pazi dobro, da mi ljudje ne bodo kradli drevese! Za reveže moje smreke ne rastejo!« Nekaj dni pred svetim večerom se je vračal ta posestnik iz vaše gostilne skozi gozd domov. Kuhano vino ga je bilo prijetno ogrelo in žvižgaje je korakal v globokem snegu proti svojemu domovanju. Nenadoma pa

je obstal kakor prikovan — kaj mu je prišlo naproti? Tri kot možje visoke smreke so se mu bližale po poti, razsvetljeni z belo mesečino. Pijan si in vidiš strahove, je pomislil s kuhanim vinom pogreti kmet sam pri sebi in si pomel oči. Toda že so bila potujoča drevesa pri njem, obkolila so ga in iz njihovih vej so zazvenele globoke, grozljivo neprijetne besede: »Vse tvoje smreke se bodo posušile, če ne daš revežem božičnih drevesc!« Grozeči glasovi so ta stavek venomer ponavljali, drevesne veje pa so posestnika ne preveč prijazno božale po obrazu. Sam ni vedel, kako je prišel tisti večer domov. Ves opraskan od vej in v strahu, da bi se mu v bodoče spet ne primerilo to neprijetno srečanje z drevesi, je prestrašeni posestnik drugi dan dovolil, da si smejo vsi vaški reveži nasekati smrečic za božični večer v njegovem gozdu.